

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 148

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 64

26 kwietnia 2021

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2021/C 148/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2021/C 148/02

Sprawa C-746/18: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus – Estonia) – postępowanie karne przeciwko H.K. [Odesłanie prejudycjalne – Przetwarzanie danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej – Dyrektywa 2002/58/WE – Dostawcy usług łączności elektronicznej – Poufność komunikacji – Ograniczenia – Artykuł 15 ust. 1 – Artykuły 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Ustawodawstwo przewidujące uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych o lokalizacji przez dostawców usług łączności elektronicznej – Dostęp organów państwowych do zatrzymanych danych do celów dochodzenia – Zwalczanie ogółu przestępczości – Zezwolenie udzielone przez prokuraturę – Wykorzystanie danych w ramach postępowania karnego jako dowodów – Dopuszczalność]

2

PL

2021/C 148/03	Sprawa C-824/18: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – A.B., C. D., E.F., G.H., I.J. / Krajowa Rada Sądownictwa [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 2 i art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE – Państwo prawne – Skuteczna ochrona prawna – Zasada niezawisłości sędziowskiej – Procedura powołania na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego (Polska) – Powołanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa – Brak niezależności tej Rady – Brak skuteczności odwołania wniesionego od takiej uchwały – Wyrok Trybunału Konstytucyjnego (Polska) uchylający przepis stanowiący podstawę właściwości sądu odsyłającego – Uchwalenie przepisów stanowiących o umorzeniu z mocy prawa postępowań w zawisłych sprawach i wykluczających w przyszłości jakiegokolwiek środki prawne w takich sprawach – Artykuł 267 TFUE – Uprawnienie lub obowiązek sądów krajowych w zakresie wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym lub jego podtrzymania – Artykuł 4 ust. 3 TUE – Zasada lojalnej współpracy – Pierwszeństwo prawa Unii – Uprawnienie do odstąpienia od stosowania przepisów krajowych niezgodnych z prawem Unii]	3
2021/C 148/04	Sprawa C-425/19 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 marca 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska, Banca Popolare di Bari Società Cooperativa per Azioni, Fondo interbancario di tutela dei depositi, Banca d'Italia [Odwołanie – Pomoc państwa – Interwencja konsorcjum bankowego prawa prywatnego na rzecz jednego z jego członków – Zatwierdzenie interwencji przez bank centralny państwa członkowskiego – Pojęcie „pomocy państwa” – Możliwość przypisania pomocy państwu – Zasoby państwowe – Wskazówki pozwalające stwierdzić możliwość przypisania środka – Przeinaczenie okoliczności prawnych i faktycznych – Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym]	4
2021/C 148/05	Sprawa C-329/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Słupsku (Polska) w dniu 22 lipca 2020 r. – Raiffeisen Bank International AG przeciwko UI, MB	5
2021/C 148/06	Sprawa C-653/20 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-174/19, Guillaume Vincenti / EUIPO, wniesione w dniu 2 grudnia 2020 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej	5
2021/C 148/07	Sprawa C-16/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 28 października 2020 r. w sprawie T-594/18, Pharma Mar / Komisja Europejska, wniesione w dniu 7 stycznia 2021 r. przez Republikę Estońską	6
2021/C 148/08	Sprawa C-30/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgerichts Lennestadt (Niemcy) w dniu 19 stycznia 2021 r. – Nemzeti Ütdíjfizetési Szolgálat Zrt., Nationale Mauterhebung geschlossene Dienstleistungs AG / NW	7
2021/C 148/09	Sprawa C-57/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky (Republika Czeska) w dniu 1 lutego 2021 r. – RegioJet a. s.	7
2021/C 148/10	Sprawa C-85/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austria) w dniu 11 lutego 2021 r. – WY	8
2021/C 148/11	Sprawa C-101/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 18 lutego 2021 r. – HJ	9
2021/C 148/12	Sprawa C-104/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře (Republika Czeska) w dniu 19 lutego 2021 r. – RegioJet a. s. / České dráhy a.s.	9
2021/C 148/13	Sprawa C-113/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-189/19, Maen Haikal / Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 23 lutego 2021 r. przez Maena Haikala	10
2021/C 148/14	Sprawa C-125/21: Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2021 r. – Komisja Europejska / Irlandia	11

2021/C 148/15	Sprawa C-126/21: Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2021 r. – Komisja Europejska / Irlandia	11
2021/C 148/16	Sprawa C-137/21: Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2021 r. – Parlament Europejski/Komisja Europejska	12
2021/C 148/17	Sprawa C-166/21: Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2021 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	13
Sąd		
2021/C 148/18	Sprawa T-108/18: Wyrok Sądu z dnia 24 lutego 2021 r. – Universität Koblenz-Landau / EACEA [Klauzula arbitrażowa – Programy Tempus IV – Umowy o udzielenie dotacji – Umowny charakter sporu – Zmiana kwalifikacji skargi – Koszty kwalifikowalne – Nieprawidłowości systemowe i powtarzające się – Zwrot w pełnej wysokości wypłaconych kwot – Proporcjonalność – Prawo do bycia wysłuchanym – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 41 Karty praw podstawowych]	14
2021/C 148/19	Sprawa T-606/18: Wyrok Sądu z dnia 24 lutego 2021 r. – Universität Koblenz-Landau / EACEA [Klauzula arbitrażowa – Programy Tempus – Umowa o udzielenie dotacji – Koszty kwalifikowalne – Zawieszenie płatności – Zwrot wypłaconych kwot – Obowiązek uzasadnienia]	14
2021/C 148/20	Sprawa T-723/18: Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2021 r. – Barata / Parlament [Służba publiczna – Urzędnicy – Awans – Procedura certyfikacji – Wyłączenie z ostatecznej listy urzędników wytypowanych do wzięcia udziału w szkoleniu – Artykuł 45a regulaminu pracowniczego – Skarga o stwierdzenie nieważności – Przekazanie listem poleconym – Artykuł 26 regulaminu pracowniczego – Polecona przesyłka pocztowa niepodjęta przez adresata – Początek biegu terminu do wniesienia skargi – Dopuszczalność – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do bycia wysłuchanym – Zasada dobrej administracji – Proporcjonalność – System językowy]	15
2021/C 148/21	Sprawa T-599/19: Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2021 r. – EM / Parlament [Służba publiczna – Personel tymczasowy – Mobbing – Wniosek o udzielenie wsparcia – Oddalenie wniosku – Przejście na emeryturę – Obowiązek wspomaganie – Zasada dobrej administracji – Obowiązek dbałości]	16
2021/C 148/22	Sprawa T-48/20: Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2021 r. – Sahaj Marg Spirituality Foundation / EUIPO (Heartfulness) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy Heartfulness – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	16
2021/C 148/23	Sprawa T-753/19: Postanowienie Sądu z dnia 16 lutego 2021 r. – Ungureanu / Komisja [Skarga o odszkodowanie – Prawo instytucjonalne – Zarzucana niezgodność z prawem dotycząca braku wniesienia skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 258 TFUE – Uprawnienia dyskrecyjne Komisji – Skarga oczywiście niedopuszczalna]	17
2021/C 148/24	Sprawa C-567/20: Postanowienie Sądu z dnia 17 lutego 2021 r. – ML / Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie – Zamówienia publiczne – Postępowanie przetargowe – Zrównoważona odbudowa dla Komisji Europejskiej w Brukseli i w jej okolicach – Odrzucenie oferty jednego z oferentów – Unieważnienie przetargu – Umorzenie postępowania]	17
2021/C 148/25	Sprawa T-656/20 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 23 lutego 2021 r. – Symrise / ECHA [Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – REACH – Substancja homosalate – Kontrola zgodności rejestracji z przepisami – Obowiązek dostarczenia pewnych informacji, do których uzyskania konieczne jest przeprowadzenie badań na zwierzętach – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak pilnego charakteru]	18
2021/C 148/26	Sprawa T-37/21: Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2021 – KF / EBI	18
2021/C 148/27	Sprawa T-71/21: Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2021 r. – QB / Komisja	19
2021/C 148/28	Sprawa T-83/21: Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2021 r. – Van Walle / ECDC	20
2021/C 148/29	Sprawa T-96/21: Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2021 r. – Amort i in. / Komisja	21

2021/C 148/30	Sprawa T-97/21: Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2021 r. – Synesis / Rada	22
2021/C 148/31	Sprawa T-116/21: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2021 r. – Maternus/EUIPO – adp Gauselmann (WILD)	22
2021/C 148/32	Sprawa T-123/21: Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2021 – Stowarzyszenie chłodnictwa klimatyzacji i pomp ciepła/Komisja	23
2021/C 148/33	Sprawa T-125/21: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2021 r. – Banco de Investimento Global / EUIPO – Banco BIC Português (EUROBIC)	24
2021/C 148/34	Sprawa T-126/21: Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2021 r. – Nevinnomysskiy Azot i NAK „Azot” / Komisja	24
2021/C 148/35	Sprawa T-130/21: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2021 r. – CCPL i in./Komisja	25
2021/C 148/36	Sprawa T-132/21: Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2021 r. – Telefónica Germany / EUIPO (LOOP)	26
2021/C 148/37	Sprawa T-136/21: Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2021 r. – Amort i in. / Komisja	27
2021/C 148/38	Sprawa T-142/21: Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2021 r. – WIZZ Air Hungary / Komisja	28

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2021/C 148/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 138 z 19.4.2021

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 128 z 12.4.2021

Dz.U. C 110 z 29.3.2021

Dz.U. C 98 z 22.3.2021

Dz.U. C 88 z 15.3.2021

Dz.U. C 79 z 8.3.2021

Dz.U. C 72 z 1.3.2021

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

<http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus – Estonia) – postępowanie karne przeciwko H.K.

(Sprawa C-746/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przetwarzanie danych osobowych w sektorze łączności elektronicznej – Dyrektywa 2002/58/WE – Dostawcy usług łączności elektronicznej – Poufność komunikacji – Ograniczenia – Artykuł 15 ust. 1 – Artykuły 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Ustawodawstwo przewidujące uogólnione i niezróżnicowane zatrzymywanie danych o ruchu i danych o lokalizacji przez dostawców usług łączności elektronicznej – Dostęp organów państwowych do zatrzymanych danych do celów dochodzenia – Zwalczanie ogółu przestępczości – Zezwolenie udzielone przez prokuraturę – Wykorzystanie danych w ramach postępowania karnego jako dowodów – Dopuszczalność]

(2021/C 148/02)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym w sprawie karnej

H.K.

przy udziale: Prokuratuur

Sentencja

- 1) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r., w związku z art. 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym umożliwiającym dostęp organów władzy publicznej do zbioru danych o ruchu lub danych o lokalizacji, które mogą dostarczyć informacji o połączeniach wykonywanych przez użytkownika środka łączności elektronicznej lub o lokalizacji używanego przez niego urządzenia końcowego oraz umożliwić wyciągnięcie precyzyjnych wniosków na temat jego życia prywatnego, do celów zapobiegania, dochodzenia, wykrywania i karania przestępstw, bez ograniczania takiego dostępu do postępowań mających na celu zwalczanie poważnej przestępczości lub zapobieganie poważnym zagrożeniom bezpieczeństwa publicznego, niezależnie od długości okresu, na jaki wniesiono o dostęp do takich danych, oraz ilości lub rodzaju danych dostępnych przez taki okres.

- 2) Artykuł 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58, zmienionej dyrektywą 2009/136, w związku z art. 7, 8 i 11 oraz art. 52 ust. 1 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom krajowym przyznającym prokuraturze, której zadaniem jest kierowanie postępowaniem przygotowawczym oraz sprawowanie, w stosownych przypadkach, funkcji oskarżyciela publicznego w ramach późniejszego postępowania, kompetencję do udzielania zezwoleń na dostęp organu władzy publicznej do danych o ruchu i danych o lokalizacji do celów postępowania przygotowawczego.

(¹) Dz.U. C 54 z 11.2.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – A.B., C.D., E.F., G.H., I.J. / Krajowa Rada Sądownictwa

(Sprawa C-824/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 2 i art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE – Państwo prawne – Skuteczna ochrona prawna – Zasada niezawisłości sędziowskiej – Procedura powołania na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego (Polska) – Powołanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa – Brak niezależności tej Rady – Brak skuteczności odwołania wniesionego od takiej uchwały – Wyrok Trybunału Konstytucyjnego (Polska) uchylający przepis stanowiący podstawę właściwości sądu odsyłającego – Uchwalenie przepisów stanowiących o umorzeniu z mocy prawa postępowań w zawisłych sprawach i wykluczających w przyszłości jakiegokolwiek środki prawne w takich sprawach – Artykuł 267 TFUE – Uprawnienie lub obowiązek sądów krajowych w zakresie wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym lub jego podtrzymania – Artykuł 4 ust. 3 TUE – Zasada lojalnej współpracy – Pierwszeństwo prawa Unii – Uprawnienie do odstąpienia od stosowania przepisów krajowych niezgodnych z prawem Unii]

(2021/C 148/03)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: A.B., C.D., E.F., G.H., I.J.

Druga strona postępowania: Krajowa Rada Sądownictwa

przy udziale: Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich

Sentencja

- 1) W przypadku zmian w krajowym porządku prawnym, które, po pierwsze, pozbawiają sąd krajowy jego właściwości do orzekania w pierwszej i zarazem ostatniej instancji w przedmiocie odwołań wnoszonych przez kandydatów na stanowiska sędziowskie w sądzie takim jak Sąd Najwyższy (Polska) od rozstrzygnięcia organu takiego jak Krajowa Rada Sądownictwa (Polska) o nieprzedstawieniu ich kandydatur i przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie innych kandydatów do pełnienia urzędu na tych stanowiskach, po drugie, przewidują umorzenie z mocy prawa niezakończonych jeszcze postępowań w sprawach takich odwołań, wykluczając możliwość dalszego ich prowadzenia lub ponownego wszczęcia, i po trzecie, pozbawiają w ten sposób taki sąd krajowy możliwości uzyskania odpowiedzi na pytania prejudycjalne, z którymi sąd ten zwrócił się do Trybunału:

— art. 267 TFUE i art. 4 ust. 3 TUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie takim zmianom, jeżeli okaże się – co powinien ocenić sąd odsyłający na podstawie wszystkich istotnych okoliczności – że zmiany te wywołały szczególne skutki w postaci zapobieżenia wypowiedzeniu się przez Trybunał w przedmiocie pytań prejudycjalnych takich jak te, które zostały mu zadane przez ten sąd, i wykluczenia jakiegokolwiek możliwości przyszłego powtórnego wystąpienia przez sąd krajowy z analogicznymi pytaniami;

- art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie takim zmianom, jeżeli okaże się – co powinien ocenić sąd odsyłający na podstawie wszystkich istotnych okoliczności – że zmiany te mogą wzbudzić w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niepodatności sędziów powołanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wspomnianych uchwał Krajowej Rady Sądownictwa na czynniki zewnętrzne, w szczególności na bezpośrednie lub pośrednie wpływy władzy ustawodawczej i wykonawczej, oraz co do ich neutralności względem ścierających się przed nimi interesów i prowadzić w ten sposób do braku widocznych oznak niezawisłości lub bezstronności tych sędziów, co mogłoby podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w jednostkach w społeczeństwie demokratycznym i w państwie prawnym.

W przypadku potwierdzenia naruszenia wspomnianych artykułów zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że wymaga ona od sądu odsyłającego odstąpienia od zastosowania się do omawianych zmian w krajowym porządku prawnym, niezależnie od tego, czy mają one charakter ustawowy, czy konstytucyjny, i w konsekwencji dalszego uznawania swojej wcześniejszej właściwości do rozpoznania spraw, które wpłynęły do niego przed zaistnieniem tych zmian.

- 2) Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom zmieniającym obowiązujący stan prawa krajowego, na podstawie których:

- z jednej strony – mimo wniesienia przez kandydata na stanowisko sędziego sądu takiego jak Sąd Najwyższy (Polska) odwołania od rozstrzygnięcia organu takiego jak Krajowa Rada Sądownictwa (Polska) o nieprzedstawieniu jego kandydatury i o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie innych kandydatów rozstrzygnięcie to jest prawomocne w zakresie dotyczącym przedstawienia owych innych kandydatów, w związku z czym odwołanie nie stanowi przeszkody dla powołania tych ostatnich przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, a ewentualne uchylenie wspomnianego rozstrzygnięcia w części dotyczącej nieprzedstawienia wniosku o powołanie odwołującego się kandydata nie może prowadzić do ponownej oceny sytuacji tego kandydata pod kątem ewentualnego powołania go na rozpatrywane stanowisko; oraz
- z drugiej strony – takie odwołanie nie może opierać się na zarzucie niewłaściwej oceny spełniania przez kandydatów kryteriów uwzględnianych przy podejmowaniu rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie,

jeżeli okaże się – co powinien ocenić sąd odsyłający na podstawie wszystkich istotnych okoliczności – że przepisy te mogą wzbudzić w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niepodatności sędziów powołanych w tym trybie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie rozstrzygnięć organu takiego jak Krajowa Rada Sądownictwa na czynniki zewnętrzne, w szczególności na bezpośrednie lub pośrednie wpływy władzy ustawodawczej i wykonawczej, oraz co do ich neutralności względem ścierających się przed nimi interesów i prowadzić w ten sposób do braku widocznych oznak niezawisłości lub bezstronności tych sędziów, co mogłoby podważyć zaufanie, jakie sądownictwo powinno budzić w jednostkach w społeczeństwie demokratycznym i w państwie prawnym.

W przypadku potwierdzenia naruszenia art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że wymaga ona od sądu odsyłającego odstąpienia od stosowania tych przepisów na rzecz stosowania wcześniej obowiązujących przepisów krajowych oraz przeprowadzenia przez niego kontroli sądowej przewidzianej w tych ostatnich przepisach.

(¹) Dz.U. C 164 z 13.5.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 marca 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska, Banca Popolare di Bari Società Cooperativa per Azioni, Fondo interbancario di tutela dei depositi, Banca d'Italia

(Sprawa C-425/19 P) (¹)

[Odwołanie – Pomoc państwa – Interwencja konsorcjum bankowego prawa prywatnego na rzecz jednego z jego członków – Zatwierdzenie interwencji przez bank centralny państwa członkowskiego – Pojęcie „pomocy państwa” – Możliwość przypisania pomocy państwu – Zasoby państwowe – Wskazówki pozwalające stwierdzić możliwość przypisania środka – Przeinaczenie okoliczności prawnych i faktycznych – Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym]

(2021/C 148/04)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Stancanelli, L. Flynn, A. Bouchagiar i D. Recchia, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierana przez P. Gentilego i S. Fiorentina, avvocati dello Stato), Banca Popolare di Bari SCpA, dawniej Tercas-Cassa di risparmio della provincia di Teramo SpA (Banca Tercas SpA) (przedstawiciele: początkowo A. Santa Maria, M. Crisostomo, E. Gambaro i F. Mazzocchi, avvocati, a następnie A. Santa Maria, M. Crisostomo i E. Gambaro, avvocati), Fondo interbancario di tutela dei depositi (przedstawiciele: M. Siragusa, G. Scassellati Sforzolini, G. Faella i A. Comino, avvocati), Banca d'Italia (przedstawiciele: M. Perassi, M. Todino, L. Sciotto i O. Capolino, avvocati)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 238 z 15.7.2019.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Słupsku (Polska) w dniu 22 lipca 2020 r. – Raiffeisen Bank International AG przeciwko UI, MB

(Sprawa C-329/20)

(2021/C 148/05)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Słupsku

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Raiffeisen Bank International AG

Strony pozwane: UI, MB

Postanowieniem z dnia 11 lutego 2021 r. Trybunał (Ósma izba) postanowił, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Słupsku (Polska) w dniu 22 lipca 2020 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-174/19, Guillaume Vincenti / EUIPO, wniesione w dniu 2 grudnia 2020 r. przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

(Sprawa C-653/20 P)

(2021/C 148/06)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Lukošūūtė i K. Tóth, pełnomocnicy, B. Wägenbaur, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Guillaume Vincenti

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 września 2020 r. w sprawie T-174/19, Guillaume Vincenti/EUIPO;

— obciążenie skarżącego kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie opiera się na dwóch zarzutach:

Po pierwsze, Sąd naruszył art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, orzekając, że urzędnik musi zostać wysłuchany przed wydaniem decyzji o nieawansowaniu.

Sąd błędnie uznał przy tym, że brak jest podmiotowego prawa do awansu i nieawansowanie nie stanowi naruszenia praw.

Ponadto Sąd także błędnie uznał, że nieawansowanie nie jest porównywalne z niekorzystnym aktem administracyjnym.

Po drugie, Sąd stwierdził, że nie można wykluczyć, iż decyzja mogłaby zasadnie doprowadzić do innego skutku, gdyby EUIPO wysłuchało urzędnika przed jej wydaniem. W tym względzie istnieje brak uzasadnienia, ponieważ Sąd nie zbadał argumentów skarżącego.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 28 października 2020 r. w sprawie T-594/18, Pharma Mar / Komisja Europejska, wniesione w dniu 7 stycznia 2021 r. przez Republikę Estońską

(Sprawa C-16/21 P)

(2021/C 148/07)

Język postępowania: estoński

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Estońska (przedstawiciel: N. Grünberg)

Druga strona postępowania: Pharma Mar, SA (przedstawiciele: M. Merola i V. Salvatore) i Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Haasbeek i A. Sipos)

Żądania wnoszącego odwołanie

Republika Estońska wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 28 października 2020 r.;
- obciążenie każdej ze stron własnymi kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Estońska podnosi, co następuje:

1. Sąd Pierwszej Instancji naruszył wymóg bezstronności ustanowiony w art. 63 rozporządzenia (WE) nr 726/2004 (¹), stwierdzając, że nie można było wykluczyć wszelkich uzasadnionych wątpliwości co do ewentualnej tendencyjności, która mogła wpłynąć na bezstronność ekspertów uczestniczących w pracach naukowej grupy doradczej wyłącznie ze względu na ich stosunek zatrudnienia ze szpitalem uniwersyteckim.
2. Po pierwsze, Sąd Pierwszej Instancji dokonał błędnej wykładni zasady bezstronności ustanowionej w art. 63 rozporządzenia (WE) nr 726/2004, uznając, że szpital uniwersytecki mógł być traktowany jak przedsiębiorstwo farmaceutyczne.

3. Po drugie, w ramach wykładni zasady bezstronności popełnił on oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do kwalifikacji konkurencyjnego produktu leczniczego oraz w odniesieniu do związku między biegłym a rozwojem tego „konkurencyjnego produktu leczniczego”.
4. Po trzecie, Sąd Pierwszej Instancji dokonał błędnej wykładni zasady bezstronności, ponieważ nie ocenił prawidłowo konkretnego charakteru powiązań ekspertów z centrum terapii komórkowej i ich wpływu na decyzje naukowej grupy doradczej.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004, L 136, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgerichts Lennestadt
(Niemcy) w dniu 19 stycznia 2021 r. – Nemzeti Útdíjfizetési Szolgálató Zrt., Nationale
Mauterhebung geschlossene Dienstleistungs AG / NW**

(Sprawa C-30/21)

(2021/C 148/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgerichts Lennestadt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Nemzeti Útdíjfizetési Szolgálató Zrt., Nationale Mauterhebung geschlossene Dienstleistungs AG

Strona pozwana: NW

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 1 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 (¹) należy dokonywać w ten sposób, że postępowanie sądowe wszczęte przez spółkę skarbu państwa przeciwko osobie fizycznej zamieszkałej w innym państwie członkowskim w celu dochodzenia uiszczenia mającej charakter sankcji opłaty za nieuprawnione korzystanie z płatnej drogi – jest objęte zakresem zastosowania tego rozporządzenia?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, Dz.U. 2021, L 351, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky (Republika Czeska) w dniu 1 lutego 2021 r. – RegioJet a. s.

(Sprawa C-57/21)

(2021/C 148/09)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: RegioJet a. s.

Pozostali uczestnicy postępowania: České dráhy, a.s., Česká republika – Ministerstvo dopravy

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodny z wykładnią art. 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE ⁽¹⁾ z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego (zwanej dalej „dyrektywą”), jest sposób postępowania polegający na tym, że sąd rozstrzyga o nakazaniu ujawnienia dowodów, mimo iż jednocześnie Komisja prowadzi postępowanie w celu wydania decyzji na mocy rozdziału III rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 ⁽²⁾ z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (zwanego dalej „rozporządzeniem”), w wyniku czego sąd na tej podstawie zawiesza postępowanie o naprawienie szkody wywołanej wskutek naruszenia przepisów prawa konkurencji?
- 2) Czy wykładnia art. 6 ust. 5 lit. a) i art. 6 ust. 9 dyrektywy sprzeciwia się takiej regulacji krajowej, która ogranicza ujawnienie wszystkich informacji, które zostały przedłożone w ramach postępowania na żądanie organu ochrony konkurencji, a to również wtedy, jeżeli chodzi o informacje, które uczestnik postępowania ma obowiązek wytwarzać i przechowywać (lub je wytwarza i przechowuje) na podstawie innych przepisów prawa, niezależnie od postępowania o naruszenie prawa konkurencji?
- 3) Czy za zakończenie postępowania w inny sposób w rozumieniu art. 6 ust. 5 dyrektywy można uważać również sytuację, w której krajowy organ ochrony konkurencji zawiesił postępowanie, gdy tylko Komisja wszczęła postępowanie celem wydania decyzji na mocy rozdziału III rozporządzenia?
- 4) Czy przy uwzględnieniu funkcji i celów dyrektywy pozostaje w zgodzie z art. 5 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 5 dyrektywy taki sposób postępowania sądu krajowego, że stosuje on regulację krajową transponującą art. 6 ust. 7 dyrektywy przez analogię do takich kategorii informacji, jak informacje, o których mowa w art. 6 ust. 5 dyrektywy, a więc zdecyduje o ujawnieniu dowodów, z zastrzeżeniem, że kwestią tego, czy środki dowodowe obejmują informacje, które osoba fizyczna lub prawna przygotowała specjalnie na potrzeby postępowania prowadzonego przez organ ochrony konkurencji (w rozumieniu art. 6 ust. 5 [lit. a]) dyrektywy), sąd będzie się zajmować dopiero po ujawnieniu mu tych dowodów?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie – czy art. 5 ust. 4 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że zastosowane przez sąd skuteczne środki ochrony informacji poufnych mogą prowadzić do wyłączenia dostępu powoda lub innych uczestników postępowania i ich pełnomocników do ujawnionych dowodów, zanim sąd ostatecznie rozstrzygnie, czy ujawnione dowody lub niektóre z nich mieszczą się w kategorii dowodów zgodnie z art. 6 ust. 5 lit. a) dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 349, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2003, L 1, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 2, s. 205.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht
Steiermark (Austria) w dniu 11 lutego 2021 r. – WY**

(Sprawa C-85/21)

(2021/C 148/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WY

Druga strona postępowania: Steiermärkische Landesregierung

Pytania prejudycjalne

Czy art. 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w przypadku przewidzianej w prawie krajowym utraty obywatelstwa *ex lege* – a co za tym idzie utraty statusu obywatela Unii – należy uwzględnić go w ramach oceny proporcjonalności w konkretnym przypadku w świetle zasad określonych w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 marca 2019 r. w sprawie C-221/17, Tjebbes i in. ⁽¹⁾, i może on stać na przeszkodzie utracie obywatelstwa, jeżeli obywatel ponownie uzyskał swoje wcześniejsze obywatelstwo na mocy oświadczenia o jego ponownym przyjęciu, a grożąca mu utrata statusu obywatela Unii ma istotne skutki dla jego życia rodzinnego i zawodowego?

⁽¹⁾ ECLI:EU:C:2019:189.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud
(Republika Czeska) w dniu 18 lutego 2021 r. – HJ**

(Sprawa C-101/21)

(2021/C 148/11)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HJ

Strona przeciwna: Ministerstvo práce a sociálních věcí

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 w związku z art. 12 lit. a) i c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE ⁽¹⁾ z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy sprzeciwia się takiemu orzecznictwu sądów krajowych, że dyrektor spółki handlowej nie jest uznawany za „pracownika” na cele zaspokojenia roszczeń z tytułu wynagrodzenia zgodnie z dyrektywą 2008/94/WE wyłącznie z tego powodu, że dyrektor jako pracownik jest jednocześnie członkiem organu statutowego tej spółki handlowej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 283, s. 36.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Úřad pro přístup k dopravní
infrastruktuře (Republika Czeska) w dniu 19 lutego 2021 r. – RegioJet a. s. / České dráhy a.s.**

(Sprawa C-104/21)

(2021/C 148/12)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RegioJet a. s.

Strona przeciwna: České dráhy a.s.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nośniki informacji, które zawierają informacje dla pasażerów w postaci papierowej i które znajdują się na terenie stacji kolejowych, są obiektami infrastruktury usługowej w rozumieniu art. 3 pkt 11 dyrektywy 2012/34 ⁽¹⁾?

- 2) Czy zgodnie z art. 288 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dyrektywa 2012/34 wiąże České dráhy a. s. jako państwo w szerszym znaczeniu? Czy jednostki mogą powoływać się wobec spółki České dráhy a. s. na bezpośredni skutek dyrektywy odmiennie transponowanej lub nietransponowanej do prawa krajowego?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/EU 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego (Dz.U. 2012, L 343, s. 32).

**Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-189/19, Maen Haikal /
Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 23 lutego 2021 r. przez Maena Haikala**

(Sprawa C-113/21 P)

(2021/C 148/13)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Wnoszący odwołanie: Maen Haikal (przedstawiciel: adwokat S. Koev)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Przyjęcie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna w całości, a także uznanie za zasadne wszystkich przedstawionych w niej zarzutów;
- Stwierdzenie, że zaskarżone orzeczenie Sądu podlega uchyleniu w całości;
- Stwierdzenie częściowej nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2019/87 z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii w części, w której środki te dotyczą Maena Haikala;
- Stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2019/85 (¹) z dnia 21 stycznia 2019 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 (²) w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w części, w której środki te dotyczą Maena Haikala;
- Stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2019/806 z dnia 17 maja 2019 r. zmieniającej decyzję 2013/255/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii w części, w której dotyczy ona Maena Haikala;
- Stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/798 (³) z dnia 17 maja 2019 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w części, w której dotyczy ono Maena Haikala;
- Obciążenie Rady Unii Europejskiej wszystkimi kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą, wydatkami, honorariami i pozostałymi kosztami związanymi z obroną strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty

1. Błąd przy stosowaniu prawa przez Sąd, ponieważ przyjął on, że Rada prawidłowo zastosowała domniemanie, iż skarżący jest znanym biznesmenem, prowadzącym działalność w Syrii – mając na względzie, że wspomniane domniemanie jest pozbawione podstawy prawnej i nieproporcjonalne w stosunku do zamierzonego w prawie celu.
2. Naruszenie zasady proporcjonalności – art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

3. Naruszenie zasad dowodowych ze względu na brak dowodów odnoszących się do stosowania wspomnianego domniemania, a także do wyłączenia stosowania art. 27 ust. 3 oraz art. 28 ust. 3 decyzji 2013/255, zmienionej decyzją 2015/18364.
4. Błąd w ocenie, co potwierdzają akty Unii, na mocy których wykreślono nazwisko skarżącego z wykazu sankcji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2019, L 181, s. 4.

⁽²⁾ Dz.U. 2012, L 16, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. 2019, L 132, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2021 r. – Komisja Europejska / Irlandia

(Sprawa C-125/21)

(2021/C 148/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Tomkin i S. Grünheid, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej ⁽¹⁾, a w każdym razie nie przekazując tych przepisów do wiadomości Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 29 ust. 1 i 2 tej decyzji ramowej;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 29 ust. 1 i 2 decyzji ramowej 2008/909/WSiSW państwa członkowskie podejmą niezbędne środki mające na celu wykonanie przepisów decyzji ramowej do dnia 5 grudnia 2011 r. i przekazanie ich do wiadomości Komisji.

Komisja uważa, że Irlandia uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 29 ust. 1 i 2 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW, nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do decyzji ramowej, a w każdym razie nie przekazując tych przepisów do wiadomości Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 327, s. 27.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2021 r. – Komisja Europejska / Irlandia

(Sprawa C-126/21)

(2021/C 148/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Tomkin i S. Grünheid, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do decyzji ramowej Rady 2009/829/WSiSW z dnia 23 października 2009 r. w sprawie stosowania przez państwa członkowskie Unii Europejskiej zasady wzajemnego uznawania do decyzji w sprawie środków nadzoru stanowiących alternatywę dla tymczasowego aresztowania⁽¹⁾, a w każdym razie nie przekazując tych przepisów do wiadomości Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 27 tej decyzji ramowej;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 27 decyzji ramowej 2009/829/WSiSW państwa członkowskie podejmą niezbędne działania by wykonać przepisy tej decyzji ramowej do dnia 1 grudnia 2012 r. i przekazać je do wiadomości Komisji.

Komisja uważa, że Irlandia uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 27 decyzji ramowej Rady 2009/829/WSiSW, nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do decyzji ramowej, a w każdym razie nie przekazując tych przepisów do wiadomości Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 294, s. 20.

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2021 r. – Parlament Europejski/Komisja Europejska**(Sprawa C-137/21)**

(2021/C 148/16)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: P. López-Carceller, J. Rodrigues, S. Alonso de León, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując aktu delegowanego zgodnie z art. 7 lit. f) rozporządzenia 2018/1806⁽¹⁾ Komisja naruszyła traktat;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi jeden zarzut, a mianowicie naruszenie traktatów.

Zdaniem Parlamentu Komisja była zobowiązana do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 7 lit. f) rozporządzenia 2018/1806. Rezolucją z dnia 22 października 2020 r. Parlament wezwał Komisję do przyjęcia przedmiotowego aktu. Ponieważ Komisja nie przyjęła aktu delegowanego do dnia 22 grudnia 2020 r., Parlament postanowił wnieść skargę na bezczynność na podstawie art. 265 TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806 z dnia 14 listopada 2018 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (Dz.U. 2018, L 303, s. 39).

**Skarga wniesiona w dniu 12 marca 2021 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej
Polskiej**

(Sprawa C-166/21)

(2021/C 148/17)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: C. Perrin i M. Siekierzyńska, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że pozbawiając importera alkoholu etylowego używanego do produkcji leków obowiązkowego zwolnienia z podatku akcyzowego w przypadku, gdy nie wybierze on procedury zawieszenia poboru akcyzy, Rzeczpospolita Polska nie wypełniła zobowiązań wynikających z art. 27 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych ⁽¹⁾ i z zasady proporcjonalności;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rzeczpospolita Polska wprowadziła przepisy krajowe, zgodnie z którymi importer alkoholu etylowego używanego do produkcji leków jest pozbawiony zwolnienia z podatku akcyzowego w przypadku, gdy nie wybierze on procedury zawieszenia poboru akcyzy.

Zdaniem Komisji stanowi to uchybienie zobowiązaniom wynikającym z art. 27 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych i z zasady proporcjonalności.

Zgodnie z tym przepisem dyrektywy, w przypadku gdy alkohol używany jest do produkcji lekarstw, państwa członkowskie mają obowiązek zwolnić go z podatku akcyzowego na warunkach, które są przez nie określone w celu zagwarantowania prawidłowego i uczciwego stosowania takich zwolnień oraz zapobiegania wszelkim ewentualnym wypadkom uchylania się od tych przepisów, ich omijania lub naruszania. W opinii Komisji uzależnienie zwolnienia z podatku akcyzowego od zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy nie jest konieczne w celu zagwarantowania prawidłowego i uczciwego stosowania zwolnienia ani zapobiegania wszelkim ewentualnym wypadkom uchylania się od tych przepisów, ich omijania lub naruszania. Jest to także sprzeczne z zasadą proporcjonalności.

⁽¹⁾ Dz. U. 1992, L 316 s. 21.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 24 lutego 2021 r. – Universität Koblenz-Landau / EACEA

(Sprawa T-108/18) ⁽¹⁾

[Klauzula arbitrażowa – Programy Tempus IV – Umowy o udzielenie dotacji – Umowny charakter sporu – Zmiana kwalifikacji skargi – Koszty kwalifikowalne – Nieprawidłowości systemowe i powtarzające się – Zwrot w pełnej wysokości wypłaconych kwot – Proporcjonalność – Prawo do bycia wysłuchanym – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 41 Karty praw podstawowych]

(2021/C 148/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Universität Koblenz-Landau (Moguncja, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. von der Lüche i I. Felder)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA) (przedstawiciele: H. Monet, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów R. van der Houta i C. Wagnera)

Przedmiot

Tytułem żądania głównego, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności pism EACEA z dni 21 grudnia 2017 r. i 7 lutego 2018 r. dotyczących kwot wypłaconych skarżącej w ramach umów o udzielenie dotacji zawartych w celu realizacji trzech projektów w dziedzinie szkolnictwa wyższego oraz, tytułem żądania ewentualnego, oparte na art. 272 TFUE żądanie stwierdzenia dochodzonego uprawnienia do odzyskania pomocy jako nieustanowionego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Universität Koblenz-Landau zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 166 z 14.5.2018.

Wyrok Sądu z dnia 24 lutego 2021 r. – Universität Koblenz-Landau / EACEA

(Sprawa T-606/18) ⁽¹⁾

[Klauzula arbitrażowa – Programy Tempus – Umowa o udzielenie dotacji – Koszty kwalifikowalne – Zawieszenie płatności – Zwrot wypłaconych kwot – Obowiązek uzasadnienia]

(2021/C 148/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Universität Koblenz-Landau (Moguncja, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci C. von der Lüche i I. Felder)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (przedstawiciele: H. Monet, w charakterze pełnomocnika, którego wspierali adwokaci R. van der Hout oraz C. Wagner)

Przedmiot

Oparte na art. 272 TFUE żądanie stwierdzenia przez Sąd, po pierwsze, że nie istnieją roszczenia w kwocie 22 454,22 EUR, które zdaniem EACEA jej przysługują na podstawie umowy o udzielenie dotacji nr 2012–3075 dotyczącej realizacji projektu „Qualification Frameworks in Central Asia: Bologna-Based Principles and Regional Coordination” oraz, po drugie, nakazania pozwanej zapłaty skarżącej kwoty 41 408,15 EUR na podstawie tej samej umowy tytułem odsetek za zwłokę.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Universität Koblenz-Landau zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 427 z 26.11.2018.

Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2021 r. – Barata / Parlament

(Sprawa T-723/18) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Urzędnicy – Awans – Procedura certyfikacji – Wylączenie z ostatecznej listy urzędników wytypowanych do wzięcia udziału w szkoleniu – Artykuł 45a regulaminu pracowniczego – Skarga o stwierdzenie nieważności – Przekazanie listem poleconym – Artykuł 26 regulaminu pracowniczego – Polecona przesyłka pocztowa niepodjęta przez adresata – Początek biegu terminu do wniesienia skargi – Dopuszczalność – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do bycia wysłuchanym – Zasada dobrej administracji – Proporcjonalność – System językowy]

(2021/C 148/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: João Miguel Barata (Evere, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci G. Pandey, D. Rovetta i V. Villante)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: J. Steele i I. Terwinghe, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesiona na podstawie art. 270 TFUE skargę o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 23 lipca 2018 r., aktu z dnia 7 grudnia 2017 r., aktu z dnia 21 grudnia 2017 r., pisma z dnia 1 marca 2018 r. i pisma z dnia 22 marca 2018 r. dotyczących złożonej przez skarżącego kandydatury do procedury certyfikacji w roku 2017 oraz nieważności ogłoszenia o konkursie wewnętrznym z dnia 22 września 2017 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) João Miguel Barata zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 72 z 25.2.2019.

Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2021 r. – EM / Parlament**(Sprawa T-599/19) ⁽¹⁾****[Służba publiczna – Personel tymczasowy – Mobbing – Wniosek o udzielenie wsparcia – Oddalenie wniosku – Przejście na emeryturę – Obowiązek wspomaganie – Zasada dobrej administracji – Obowiązek dbałości]**

(2021/C 148/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: EM (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: D. Boytha, C. González Argüelles i T. Lazian, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE mająca na celu uzyskanie, po pierwsze, stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu z dnia 31 października 2018 r. oddalającej wniosek skarżącego o udzielenie wsparcia, utrzymanej w mocy decyzją z dnia 24 maja 2019 r. oddalającą zażalenie, a po drugie, odszkodowania i zadośćuczynienia za poniesioną w wyniku tych decyzji w ocenie skarżącego szkodę i doznaną krzywdę.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 11.11.2019.

Wyrok Sądu z dnia 3 marca 2021 r. – Sahaj Marg Spirituality Foundation / EUIPO (Heartfulness)**(Sprawa T-48/20) ⁽¹⁾****[Znak towarowy Unii Europejskiej – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy Heartfulness – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Charakter opisowy – Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]**

(2021/C 148/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sahaj Marg Spirituality Foundation (Manapakkam, Indie) (przedstawiciel: adwokat E. Manresa Medina)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: E. Sliwinska i V. Ruzek, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 listopada 2019 r. (sprawa R 1266/2019-4) dotyczącą rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię Europejską graficznego znaku towarowego Heartfulness.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

- 2) Sahaj Marg Spirituality Foundation pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 87 z 16.3.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 16 lutego 2021 r. – Ungureanu / Komisja

(Sprawa T-753/19) ⁽¹⁾

[Skarga o odszkodowanie – Prawo instytucjonalne – Zarzucana niezgodność z prawem dotycząca braku wniesienia skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 258 TFUE – Uprawnienia dyskrecjonalne Komisji – Skarga oczywiście niedopuszczalna]

(2021/C 148/23)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Simeda Ungureanu (Cluj-Napoca, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat R. Chiriță)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Sipos i M. Carpus Carcea, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie, na podstawie art. 268 TFUE, nakazania naprawienia szkody, jaka miała być wyrządzona skarżącej w następstwie naruszenia przez Komisję obowiązku poszanowania traktatów i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej przez Rumunię.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Simeda Ungureanu zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Postanowienie Sądu z dnia 17 lutego 2021 r. – ML / Komisja

(Sprawa C-567/20) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie – Zamówienia publiczne – Postępowanie przetargowe – Zrównoważona odbudowa dla Komisji Europejskiej w Brukseli i w jej okolicach – Odrzucenie oferty jednego z oferentów – Unieważnienie przetargu – Umorzenie postępowania]

(2021/C 148/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ML (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandenbussche)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. André i M. Ilkova, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, żądanie, na podstawie art. 263 TFUE, stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2020 r. oddalającej ofertę złożoną przez skarżącą w ramach postępowania przetargowego OIB/2019/CPN/039, dotyczącego zrównoważonej odbudowy dla Komisji Europejskiej w Brukseli i w jej okolicach, oraz po drugie, żądanie, na podstawie art. 268 TFUE, nakazania naprawienia szkód, jakie skarżąca miała ponieść wskutek wydania tej decyzji.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez ML.
- 3) ML pokrywa połowę własnych kosztów.

(¹) Dz.U. C 371 z 3.11.2020.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 23 lutego 2021 r. – Symrise / ECHA**(Sprawa T-656/20 R)**

[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – REACH – Substancja homosalate – Kontrola zgodności rejestracji z przepisami – Obowiązek dostarczenia pewnych informacji, do których uzyskania konieczne jest przeprowadzenie badań na zwierzętach – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak pilnego charakteru]

(2021/C 148/25)*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Symrise AG (Holzminden, Niemcy) (przedstawiciele: R. Cana, E. Mullier i H. Widemann, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (przedstawiciele: W. Broere, N. Knight i M. Heikkilä, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie zarządzenia środków tymczasowych polegających, po pierwsze, na zawieszeniu wykonania wydanej przez Radę Odwoławczą Europejskiej Agencji Chemikaliów decyzji z dnia 18 sierpnia 2020 r. w sprawie nr A-009–2018 dotyczącej dokumentacji rejestracyjnej skarżącej dla substancji homosalate i, po drugie, nakazania przedłużenia, na czas tego zawieszenia, terminu wyznaczonego na podanie do wiadomości wyników testów.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2021 – KF / EBI**(Sprawa T-37/21)****(2021/C 148/26)***Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: KF (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanego z dnia 13 października 2020 r.;
- przyznanie jej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 8 ust. 1, art. 46 ust. 1 i art. 51 ust. 1 regulaminu systemu emerytalnego skarżącego oraz oczywistego błędu w ocenie istoty pojęcia prawnego „niepełnosprawności”.
2. Zarzut drugi dotyczący braku bezstronności pozwanego.

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2021 r. – QB / Komisja

(Sprawa T-71/21)

(2021/C 148/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: QB (przedstawiciel: R. Wardyn, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji PMO z dnia 6 kwietnia 2020 r. oraz decyzji organu powołującego z dnia 3 listopada 2020 r., na mocy których Komisja Europejska odmówiła przyznania skarżącemu dodatku zagranicznego;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący niedostatecznego uzasadnienia decyzji PMO i organu powołującego.
 - Skarżący podnosi, że PMO i organ powołujący nie wzięli pod uwagę okoliczności, że przepisy konstytucyjne i ustawowe mające zastosowanie do wszystkich polskich sędziów, zgodnie z zasadą państwa prawa nie zezwalały skarżącemu na nawiązanie jakichkolwiek stosunków prawnych z Europejską Siecią Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości (EJTN) ani z jakimkolwiek innym prywatnym podmiotem prawa w Polsce lub zagranicą;
 - Skarżący utrzymuje ponadto, że PMO i organ powołujący pominęły okoliczność, że zgodnie z polskim prawem skarżący, który był sędzią pełniącym swe funkcje sędziowskie, nie mógł podlegać kontroli organów innych niż Sąd Rejonowy w Lubartowie i KSSiP (Krajowa Szkoła Sądownictwa i Prokuratury, zwana dalej „KSSiP”).

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 4 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego.

- Skarżący podnosi, że wyrażenie „prac[a] wykonywan[a] dla innego państwa” w rozumieniu art. 4 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego należy interpretować jako obejmujące wszystkie okoliczności związane z pracą na rzecz innego państwa i nie powinno być ograniczone do pracy na rzecz oficjalnego przedstawicielstwa tego państwa oraz że ani prawo ani orzecznictwo nie przemawiają za tak restrykcyjną oceną dokonaną przez organ powołujący;
- Następnie skarżący twierdzi, że KSSiP należy uznać za centralny organ państwa, a co za tym idzie jego pracę świadczoną w czasie delegacji do KSSiP należy uznać za pracę wykonywaną na rzecz państwa polskiego;
- Skarżący wskazuje ponadto, że świadczona przez niego praca⁽¹⁾ miała charakter dodatkowy względem stosunku prawnego łączącego go z KSSiP;
- Skarżący dodaje, że jego podstawowym zajęciem w okresie odniesienia była jego praca na rzecz KSSiP w Polsce.

3. Zarzut trzeci, dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

- Skarżący utrzymuje, że utrzymywał szczególną więź łączącą go z Polską, która tym samym uniemożliwiała mu nawiązanie trwałej więzi z Belgią;
- Skarżący wskazuje ponadto, że jego sytuacja prawna i faktyczna nie pozwoliły mu na integrację w społeczeństwie belgijskim.

⁽¹⁾ Uwaga redakcyjna: część zdania została pominięta dla zachowania anonimowości.

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2021 r. – Van Walle / ECDC

(Sprawa T-83/21)

(2021/C 148/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ivo Van Walle (Järfälla, Szwecja) (przedstawiciele: L. Levi i A. Champetier, adwokaci)

Strona pozwana: Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC)

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 30 marca 2020 r. o nieprzedłużeniu z nim umowy o pracę;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 26 października 2020 r. oddalającej jego zażalenie z dnia 24 czerwca 2020 r.;
- nakazanie wypłaty jego wynagrodzenia netto ze skutkiem wstecznym za okres od dnia 31 października 2020 r. do dnia przywrócenia do pracy;
- zasądzenie na jego rzecz odszkodowania w wysokości 30 000 EUR oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, którą można oszacować ex aequo et bono na 20 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistych błędów w ocenie.
2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady dbałości.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2021 r. – Amort i in. / Komisja**(Sprawa T-96/21)**

(2021/C 148/29)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Heidi Amort (Jenesien, Włochy) i 35 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat R. Holzeisen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji wykonawczej wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję wykonawczą Komisji Europejskiej C(2020) 9598 (final) z dnia 21 grudnia 2020 r. w sprawie udzielenia warunkowego dopuszczenia do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi o nazwie „Comirnaty – szczepionka mRNA przeciw COVID-19 (nukleozyd modyfikowany)” na podstawie rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja narusza art. 2 pkt 1) i 2) rozporządzenia (WE) nr 507/2006⁽¹⁾. Według strony skarżącej istnieją dowody naukowe na to, że ogólnoświatowa panika związana z wysokim poziomem śmiertelności w związku z zakażeniem wirusem SARS-CoV-2 jest nieuzasadniona. Ponadto WHO i Unia Europejska nie potwierdziły należycie zaistnienia sytuacji kryzysowej w rozumieniu zagrożenia dla zdrowia publicznego.
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja narusza art. 4 rozporządzenia (WE) nr 507/2006 ze względu na:
 - brak pozytywnej równowagi ryzyko – korzyść w rozumieniu art. 1 pkt 28a) dyrektywy 2001/83/WE⁽²⁾;
 - niespełnienie wymogu określonego w art. 4 ust. 1 lit b) rozporządzenia (WE) nr 507/2001 ze względu na to, że wnioskodawca prawdopodobnie nie jest w stanie dostarczyć wyczerpujących danych klinicznych;
 - niespełnienie wymogu określonego w art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 507/2006, jako że nie istnieją niezaspokojone potrzeby medyczne, które mogłyby zostać spełnione dzięki dopuszczonemu produktowi leczniczemu;
 - niespełnienie wymogu określonego w art. 4 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 507/2006.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia rozporządzenia (WE) nr 1394/2007 ⁽³⁾, dyrektywy 2001/83/WE, a także rozporządzenia (WE) nr 726/2004 ⁽⁴⁾.
4. Zarzut czwarty dotyczący poważnego naruszenia art. 168 i 169 TFUE, a także art. 3, 35 i 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 507/2006 z dnia 29 marca 2006 r. w sprawie warunkowego dopuszczenia do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi wchodzących w zakres rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2006, L 92, s. 6).
- ⁽²⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1394/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie produktów leczniczych terapii zaawansowanej i zmieniające dyrektywę 2001/83/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 726/2004 (Dz.U. 2007, L 324, s. 121).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004, L 136, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2021 r. – Synesis / Rada

(Sprawa T-97/21)

(2021/C 148/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Synesis OOO (Mińsk, Białoruś) (przedstawiciele: adwokaci G. Lansky i A. Egger)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZIB) 2020/2130 z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie wykonania decyzji 2012/642/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Białorusi (Dz.U. 2020, L 426I, s. 14) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2020/2129 z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie wykonania art. 8a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2006 dotyczącego środków ograniczających wobec Białorusi (Dz.U. 2020, L 426I, s. 1) w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania na mocy art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie bezprawności zaskarżonych aktów w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej, podnosi ona jako jedyny zarzut, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, a w szczególności nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku dowiedzenia okoliczności. Rada nie przedstawiła żadnych konkretnych dowodów potwierdzających ważność umieszczenia skarżącej w wykazach zawartych w zaskarżonych aktach.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2021 r. – Maternus/EUIPO – adp Gauselmann (WILD)

(Sprawa T-116/21)

(2021/C 148/31)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Maternus GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokaci M. Zoebisch i R. Drozd)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: adp Gauselmann GmbH (Espelkamp, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy WILD – unijny znak towarowy nr 9 515 248

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 grudnia 2020 r. w sprawie R 932/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 94 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) i ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2021 – Stowarzyszenie chłodnictwa klimatyzacji i pomp ciepła/Komisja

(Sprawa T-123/21)

(2021/C 148/32)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Stowarzyszenie chłodnictwa klimatyzacji i pomp ciepła (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: A. Galos, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej, notyfikowanej dnia 15 grudnia 2020 r. określającej wysokość kontyngentu przyznanego Skarżącej, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 517/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 842/2006 ⁽¹⁾, w zakresie w jakim Komisja dokonała redukcji kontyngentu w oparciu o artykuł 25 rozporządzenia;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzut i główne argumenty

Na poparcie skargi strona Skarżąca zarzuca nieprawidłowe zastosowanie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 517/2014 poprzez błędną wykładnię definicji „wprowadzanie do obrotu”, zawartej w artykule 2 punkcie 10 przedmiotowego Rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 150, s. 195

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2021 r. – Banco de Investimento Global / EUIPO – Banco BIC Português (EUROBIC)

(Sprawa T-125/21)

(2021/C 148/33)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Banco de Investimento Global SA (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat N. Lucas)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Banco BIC Português SA (Lizbona, Portugalia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego EUROBIC – zgłoszenie 16 775 199

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 25 listopada 2020 r. w sprawie R 607/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- orzeczenie, że w myśl art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd między wcześniejszymi znakami towarowymi Banco de Investimento Global SA i zakwestionowanym znakiem towarowym i w konsekwencji o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 95 ust. 1 i 2 oraz art. 97 ust. lit. c) i f) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2021 r. – Nevinnomysskiy Azot i NAK „Azot” / Komisja

(Sprawa T-126/21)

(2021/C 148/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AO Nevinnomysskiy Azot (Nevinnomyssk, Rosja) i AO Novomoskovskaya Aktsionernaya Kompania NAK „Azot” (Novomoskovsk, Rosja) (przedstawiciele: P. Vander Schueren i E. Gergondet, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/2100 z dnia 15 grudnia 2020 r. ⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym skarżących;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżące w ramach niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi tylko jeden zarzut twierdząc, że strona pozwana nie otrzymała wniosku o wszczęcie przeglądu z tytułu wygaśnięcia środków zawierającego „wystarczające dowody”, w związku z czym dopuściła się oczywistych błędów w ocenie, działała z naruszeniem art. 11 ust. 2 i 5 oraz art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2016/1036 ⁽²⁾, a także naruszyła spoczywający na niej przy wszczynaniu procedury przeglądu obowiązek uważnego i bezstronnego przeanalizowania wszystkich istotnych aspektów poszczególnego przypadku.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/2100 z dnia 15 grudnia 2020 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz azotanu amonu pochodzącego z Rosji w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 (Dz.U. L 425, s. 21).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2021 r. – CCPL i in./Komisja

(Sprawa T-130/21)

(2021/C 148/35)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: CCPL – Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC (Reggio Emilia, Włochy), Coopbox Group SpA (Bibbiano, Włochy), Coopbox Eastern s.r.o. (Nowe Miasto nad Wągiem, Słowacja) (przedstawiciele: E. Cucchiara i E. Rocchi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- uchylenie nałożonej na skarżące grzywny; lub
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny; a w każdym razie
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona na decyzję Komisji Europejskiej C(2020) 8940 final z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie AT.39563 – Opakowania spożywcze do sprzedaży detalicznej, dotyczącej naruszenia art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 (Dz.U. 2003, L 1 s. 1).
 - W tym zakresie podniesione zostało, że wartość uwzględniona przez Komisję w celu obliczenia progu 10 %, przewidzianego w art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 jest bezsprzecznie błędna, w zakresie w jakim wartość ta obejmuje cały obrót grupy CCPL, pomimo iż Komisja nie wykazała tzw. parental liability spółki dominującej grupy.
2. Zarzut drugi oparty na naruszeniu zasad proporcjonalności i równego traktowania przy określaniu wysokości kwoty podstawowej sankcji.
 - W tym zakresie podniesione zostało, że grzywna nałożona na skarżące jest w oczywisty i nieuzasadniony sposób nieproporcjonalna w stosunku do tej nałożonej na inne strony. Mechaniczne zastosowanie progu 10 % do każdego stwierdzonego naruszenia pozostaje w sprzeczności z zasadami proporcjonalności i równego traktowania, a także z zasadami indywidualizacji i stopniowania grzywny.
3. Zarzut trzeci oparty na naruszeniu przez Komisję Europejską obowiązku uzasadnienia zgodnie z art. 296 TFUE z uwagi na uwzględnienie wyłącznie części okoliczności dotyczących braku zdolności płatniczej, przedstawionych przez grupę CCPL.
 - W tym zakresie podniesione zostało, że zaskarżona decyzja przyznając, że skarżące znajdują się w poważnym kryzysie, nie uwzględniła tego w wystarczającym stopniu przy stopniowaniu sankcji.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2021 r. – Telefónica Germany / EUIPO (LOOP)

(Sprawa T-132/21)

(2021/C 148/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Telefónica Germany GmbH & Co. OHG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Fottner i M. Müller)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego LOOP – zgłoszenie nr 18 008 477

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie R 644/2020-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odrzuca ona zgłoszenie unijnego znaku towarowego nr 18008477;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania przed Sądem oraz postępowania odwoławczego i procedury badania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) a także art. 41 ust. 1 karty w związku z art. 20 i 21 ust. 1 karty.

Skarga wniesiona w dniu 5 marca 2021 r. – Amort i in. / Komisja

(Sprawa T-136/21)

(2021/C 148/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Heidi Amort (Jenesien, Włochy) i 37 innych skarżących (przedstawiciel: adwokat R. Holzeisen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji wykonawczej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję wykonawczą Komisji Europejskiej C(2021) 94 (final) z dnia 6 stycznia 2021 r. w sprawie udzielenia warunkowego dopuszczenia do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi o nazwie „COVID-19 Vaccine Moderna — szczepionka mRNA przeciw COVID-19 (ze zmodyfikowanymi nukleozydami)” na podstawie rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja narusza art. 2 pkt 1) i 2) rozporządzenia (WE) nr 507/2006⁽¹⁾. Według strony skarżącej istnieją dowody naukowe na to, że ogólnoświatowa panika związana z wysokim poziomem śmiertelności w związku z zakażeniem wirusem SARS-CoV-2 jest nieuzasadniona. Ponadto WHO i Unia Europejska nie potwierdziły należyście zaistnienia sytuacji kryzysowej w rozumieniu zagrożenia dla zdrowia publicznego.
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że zaskarżona decyzja narusza art. 4 rozporządzenia (WE) nr 507/2006 ze względu na:
 - brak pozytywnej równowagi ryzyko – korzyść w rozumieniu art. 1 pkt 28a) dyrektywy 2001/83/WE⁽²⁾;
 - niespełnienie wymogu określonego w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 507/2001 ze względu na to, że wnioskodawca prawdopodobnie nie jest w stanie dostarczyć wyczerpujących danych klinicznych;
 - niespełnienie wymogu określonego w art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 507/2006, jako że nie istnieją niezaspokojone potrzeby medyczne, które mogłyby zostać spełnione dzięki dopuszczonemu produktowi leczniczemu;
 - niespełnienie wymogu określonego w art. 4 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 507/2006.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia rozporządzenia (WE) nr 1394/2007 ⁽³⁾, dyrektywy 2001/83/WE, a także rozporządzenia (WE) nr 726/2004 ⁽⁴⁾.
4. Zarzut czwarty dotyczący poważnego naruszenia art. 168 i 169 TFUE, a także art. 3, 35 i 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 507/2006 z dnia 29 marca 2006 r. w sprawie warunkowego dopuszczenia do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi wchodzących w zakres rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2006, L 92, s. 6).
- ⁽²⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67).
- ⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1394/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie produktów leczniczych terapii zaawansowanej i zmieniające dyrektywę 2001/83/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 726/2004 (Dz.U. 2007, L 324, s. 121).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004, L 136, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2021 r. – WIZZ Air Hungary / Komisja

(Sprawa T-142/21)

(2021/C 148/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: WIZZ Air Hungary Légiközlekedési Zrt. (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, S. Rating, i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej (UE) z dnia 20 sierpnia 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.57026 (2020/N) – Rumunia COVID-19: pomoc na rzecz Blue Air ⁽¹⁾; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnego zastosowania przez stronę pozwaną art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE oraz popełnienia przez nią oczywistego błędu w ocenie przy kontroli proporcjonalności pomocy do szkody spowodowanej kryzysem COVID-19.
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że przeprowadzona przez stronę pozwaną kontrola kwalifikowalności i warunków udzielenia pomocy na ratowanie przedsiębiorstwa jest błędna.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez stronę skarżącą konkretnych postanowień TFUE oraz zasad ogólnych prawa Unii dotyczących zakazu dyskryminacji, swobody świadczenia usług i swobody przedsiębiorczości, na których opierała się liberalizacja transportu lotniczego w Unii zapoczątkowana pod koniec lat 80-tych ⁽²⁾

4. Zarzut czwarty oparty na twierdzeniu, że strona pozwana wzięła pod uwagę nieistniejące lub niewłaściwe dowody.
5. Zarzut piąty oparty na twierdzeniu, że strona pozwana postąpiła błędnie, nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo wystąpienia poważnych trudności, a tym samym naruszyła uprawnienia proceduralne strony skarżącej.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną obowiązku uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, C 430, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (Wersja przekształcona) (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2008, L 293, s. 3).

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL